

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 13 0 К 003279 17 Кж
Бања Лука, 13.06.2017. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Обрена Бужанина, као предсједника вијећа, др Вељка Икановића и Весне Антонић, као чланова вијећа, уз учешће записничара Софије Рибих, у кривичном предмету против оптужених Д.Б., Н.С. и М.Д., због кривичног дјела разбојништва из члана 233. став 2. у вези са ставом 1. и чланом 23. Кривичног закона Републике Српске, одлучујући о жалбама окружног јавног тужиоца у Добоју и бранилаца оптужених Д.Б. и М.Д., изјављеним на пресуду Окружног суда у Добоју број 13 0 К 003279 17 К од 22.03.2017. године, у сједници вијећа одржаној дана 13.06.2017. године у присуству републичког јавног тужиоца Витомира Солдата, оптуженог Д.Б. и његовог браниоца Б.Б., адвоката из Д., оптуженог Н.С., оптуженог М.Д. и његовог браниоца П.Б., адвоката из Б., донио је

П Р Е С У Д У

Одбијају се, као неосноване, жалбе окружног јавног тужиоца у Добоју и бранилаца оптужених Д.Б. и М.Д. и потврђује пресуда Окружног суда у Добоју број 13 0 К 003279 17 К од 22.03.2017. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Окружног суда у Добоју број 13 0 К 003279 17 К од 22.03.2017. године оглашени су кривим оптужени Д.Б., Н.С. и М.Д., због кривичног дјела разбојништва из члана 233. став 2. у вези са ставом 1. и чланом 23. Кривичног закона Републике Српске (КЗ РС) и осуђени: Д.Б. на казну затвора у трајању од 3 (три) године, Н.С. на казну затвора у трајању од 2 (двје) године и 6 (шест) мјесеци и М.Д. на казну затвора у трајању од 4 (четири) године, одузети су им предмети извршења кривичног дјела, ослобођени су плаћања трошкова кривичног поступка, а оштећени са имовинскоправним захтјевом упућени на парницу.

Против ове пресуде благовремено су изјавили жалбе окружни јавни тужилац у Добоју и браниоци оптужених Д.Б. и М.Д.

Окружни јавни тужилац пресуду побија због одлуке о кривичним санкцијама и трошковима кривичног поступка, са приједлогом да се жалба уважи, побијана пресуда преиначи и оптуженима изрекну казне затвора у границама одређеним законом и да се обавезу на плаћање трошкова кривичног поступка.

Бранилац оптуженог Д.Б., адвокат Б.Б. из Д., пресуду побија због одлуке о кривичној санкцији, са приједлогом да се првостепена пресуда преиначи тако што ће се изречена казна ублажити до законског минимума.

Бранилац оптуженог М.Д., адвокат П.Б. из Б., пресуду побија због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног закона и одлуке о кривичној санкцији, са

приједлогом да се жалба уважи, побијана пресуда преиначи и оптужени ослободи од оптужбе или да се пресуда укине и предмет врати на поновно суђење.

Бранилац оптуженог М.Д., адвокат М.Т. из Д., пресуду побија због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног закона и одлуке о кривичној санкцији, са приједлогом да се жалба уважи, пресуда укине и предмет врати на поновно суђење или да се пресуда преиначи и изрекне му блажа казна.

Браниоци оптужених М.Д. и Н.С. у одговору на жалбу тужиоца предložили су да се жалба одбије као неоснована.

Сједница вијећа је, на основу члана 318. став 4. Закона о кривичном поступку Републике Српске (ЗКП РС), одржана у одсуству уредно обавијештеног браниоца оптуженог Н.С., адвоката Љ.М. из Д.

Републички јавни тужилац је на сједници изложио жалбу, остајући код њених навода и приједлога, а предлажући да се жалбе бранилаца оптужених одбију као неосноване.

Браниоци оптужених су изложили жалбе, а бранилац Б. и одговор на жалбу, остајући код датих навода и приједлога, предлажући да се жалба тужиоца одбије као неоснована, а што су подржали и оптужени. Оптужени Н. С. је подржао одговор на жалбу свог браниоца.

Пошто је испитао побијану пресуду у вези са жалбеним приговорима и одговорима на жалбу овај суд је одлучио као у изреци из следећих разлога:

Пажљивом анализом побијане пресуде у правцу жалбених навода нису нађене битне повреде одредаба кривичног поступка на које указују жалбе бранилаца оптуженог М.Д.

Супротно жалбеним наводима у изреци првостепене пресуде радње оптуженог су тако описане да садрже сасвим јасно одређену његову реалну дјелатност, како појединачно тако и у односу са радњама осталих саизвршилаца, као и његов психички однос према тим радњама, а самим тим и према елементима бића кривичног дјела за које је оглашен кривим. С друге стране овако утврђено чињенично стање у изреци пресуде прате сасвим јасни и одређени разлози који се дају у образложењу пресуде. Овај сегмент побијања жалба браниоца Б. спаја са сегментом чињеничне основе и повреде Кривичног закона јер тврди да радња оптуженог нема квалитет радње извршења, па тако да он одговара за радње другог. Овај приговор се не може прихватити као основан јер су радње оптуженог детаљно утврђене као договарање, прихватање заједничког дјеловања, његово остваривање преко набављања предмета за извршење кривичног дјела, скидања регистарских таблица, чувања страже и на крају подјеле прибављене противправне имовинске користи. О свему томе побијана пресуда даје разлоге које као такве прихвата и овај суд и на њих упућује и жалиоце. У том смислу овај суд прихвата и разлоге који су дати о испуњености услова коришћења исказа оптужених из истраге и исказа свједока М.Л. Оптужени су у истрази саслушани уз упозорење из члана 143. став 2. тачка в) ЗКП РС, а исказ свједока Лазаревића је прочитан у смислу одредбе из члана 288. став 2. истог закона јер су за то испуњени услови, према датим разлозима које и овај суд прихвата. Ово читање исказа свједока представља законом дозвољено одступање од начела непосредности и зато није повријеђено ни право оптуженог на одбрану које ова жалба сугерише. С друге стране околност да се оптужени бране ћутањем на главном претресу није сметња за коришћење њихових исказа из истраге који су дати у складу са законом

прописаним условима. Иначе жалба браниоца Б., због очигледне омашке да суд на страни 4. пресуде иза имена свједока Р.П. стави везник „и“ умјесто „син“ прије навођења имена свједока Л., беспотребно покушава да прикаже како је пресуда ради тога неразумљива. Осим тога и сама жалба у даљем тексту говори о саслушању управо овог свједока, што казује да је свјесна да се ради о грешци у писању.

С обзиром на овакво стање ствари првостепени суд није починио битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачке г), к) и з) и став 2. ЗКП РС, на које жалбе бранилаца овог оптуженог указују.

У сегменту чињеничног стања и повреде Кривичног закона, коме ове жалбе приговарају да није правилно и потпуно, првостепени суд је поуздано утврдио и правилно цијенио све одлучне чињенице. О томе је већ раније било ријечи и овај суд је жалиоце упутио на разлоге које је дала побијана пресуда. Према томе све одлучне чињенице су правилно и потпуно утврђене, тако да су супротне тврдње жалби неосноване.

Пошто није починио битну повреду одредаба кривичног поступка, а све одлучне чињенице је правилно и потпуно утврдио првостепени суд је правилно примијенио Кривични закон када је радње овог оптуженог правно оцијенио као кривично дјело разбојништва из члана 233. став 2. у вези са ставом 1. и чланом 23. КЗ РС и за то дјело га огласио кривим, тако да није ни починио повреду Кривичног закона.

Овај суд је у вези са жалбеним приговорима тужиоца и бранилаца испитао и одлуку о казнама и трошковима кривичног поступка, па је нашао да су казне које је првостепена пресуда изрекла правилно одмјерене. Све олакшавајуће и отежавајуће околности које је утврдио суд је правилно оцијенио као особито олакшавајуће, наводећи у образложењу да је примијенио одредбе члана 38. став 2. КЗ РС о ублажавању казне, и оне су се у потпуности одразиле у изреченим казнама тако да залагање жалбе тужиоца за строжим кажњавањем није основано, нити има мјеста изрицању казни у краћем трајању као што то предлажу жалбе бранилаца.

Што се тиче одлуке о трошковима кривичног поступка и она је правилна јер је донесена на основу података којима је суд располагао у вријеме завршетка главног претреса, према којима оптужени нису запослени и немају имовине. Жалба тужиоца не нуди друге доказе осим ничим поткријепљене тврдње да плаћањем трошкова не би било доведено у питање издржавање оптужених или лица која они издржавају, па је тај приговор без основа.

С обзиром на наведено ваљало је на основу члана 327. ЗКП РС жалбе одбити као неосноване и одлучити као у изреци.

Записничар
Софија Рибич

Предсједник вијећа
Обрен Бужанин

Тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић